

Ελένη Γκόρα

μέρες
καραντίνας

elenigkora.gr

μέρες καραντίνας

Ελένη Γκόρα

Ελένη Γκόρα

μέρες καραντίνας

Τίτλος: μέρες καραντίνας

Συγγραφέας: Ελένη Γκόρα

ISBN: 978-618-84899-0-5

Ψηφιακές Εκδόσεις: elenigkora.gr

Τόπος και Χρονολογία έκδοσης: Κοζάνη, 2020

Μέγεθος Αρχείου: 409 KB

Σελίδες: 109

Μορφή αρχείου: pdf

Γραμματοσειρά: Palatino Linotype

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη
άδεια του δημιουργού ή του εκδότη

Ελένη Γκόρα

Ελένη Γκόρα: Γεννήθηκα
το 1988 στην Κοζάνη.

Σπούδασα Κλασική

Φιλολογία στο

Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο

Θράκης.

Είμαι κάτοχος

Μεταπτυχιακού

Διπλώματος (Master of

Arts) στη Δημιουργική

Γραφή και Υποψήφια

Διδάκτορας Δημιουργικής

Γραφής στο Πανεπιστήμιο

Δυτικής Μακεδονίας.

10/03/2020

Η ώρα είναι δέκα και μισή το βράδυ. Πριν από λίγο γύρισα από το ΚΔΑΠ. Στεναχωριέμαι που θα κλείσει για δεκαπέντε μέρες-έτσι είπαν τουλάχιστον. Πάνω που είχαμε βγάλει πρόγραμμα! Ονειρευόμασταν να κάνουμε πολλά πράγματα με τα παιδιά, δεν θέλαμε να θυμίζει σχολείο.

Σκέφτομαι να ανεβάζω στο fb και στη σελίδα μου κάθε μέρα και από μία προτεινόμενη δημιουργική δραστηριότητα.

11/03/2020

Πρώτη μέρα στο σπίτι. Σήμερα η μαμά μου πήγε στη Θεσσαλονίκη. Έχει

χειρουργείο. Θα βγάλει τις λάμες. Όταν θα έρθει, θα είναι με το πι.

12/03/2020

Δεύτερη μέρα στο σπίτι και 'γω παίρνω την απόφαση να φτιάξω κέικ με μήλο, γαρίφαλο και κανέλα και από πάνω πασπαλισμένο με άχνη.

Το έχω τάξει στη μαμά μου.

Όταν θα γυρίσει από το προγραμματισμένο χειρουργείο της, θα βρει ένα πεντανόστιμο κέικ να την περιμένει, και κυρίως θα έχω ένα πεντανόστιμο κέικ να μασουλάω.

Βάζω λοιπόν, μουσική και ξεκινάω.

Ανάμεσα στα τραγούδια που άκουγα, τρώω ένα κόλλημα με το Δίχτυ.

Και ξεχνιέμαι!

Για την ακρίβεια ξεχνιέμαι τόσο πολύ, που παραλείπω να ανεβάσω τους βαθμούς στον φούρνο με αποτέλεσμα το κέικ να μην ψηθεί καλά.

Όταν το αντιλήφθηκα ήταν ήδη αργά.

Έκανα σχεδόν τα πάντα για να το σώσω. Ανέβασα τους βαθμούς ψησίματος στους 180 βαθμούς και το άφησα λίγη παραπάνω ώρα στην ψηλή σχάρα.

Ωπα, κι άλλο λάθος!

Έπρεπε να το σκεπάσω με λαδόκολλα ή να το μεταφέρω πιο κάτω.

Αν το έκανα αυτό, έστω και τελευταία στιγμή θα είχα το τέλειο κέικ!

Το λέω αυτό, γιατί όταν πήγα να το ξεφορμάρω τορπιλίστηκε.

Πεντανόστιμο μεν, άθλιο σε εμφάνιση δε, πρωί βράδυ τρώω κέικ ή μπισκότα με γάλα.

Αυτή η συνήθεια σπάνια αλλάζει.

-Έλεν, φάε και τίποτε άλλο, ακούω μια φωνή να με μαλώνει!

13/03/2020

Τρίτη μέρα στο σπίτι. Η μαμά μου γύρισε από την κλινική. Είναι με το πι. Θα πάω στο φαρμακείο να αγοράσω τα φάρμακα και τις αντιπηκτικές ενέσεις. Θα μάθω να τις κάνω. Μπορεί κάποια στιγμή να χρειαστεί να τις κάνω και στον εαυτό μου.

14/03/2020

Τέταρτη μέρα στο σπίτι και φτιάχνω
μπισκότα!

Υλικά για 30 μπισκότα

3 αυγά

1,5 φλιτζάνι τσαγιού ζάχαρη

1,5 φλιτζάνι τσαγιού σπορέλαιο

1,5 φλιτζάνι τσαγιού γάλα

1 κουταλιά της σούπας αμμωνία

2 βανίλιες

250 γρ. σταφίδες

αλεύρι όσο πάρει, 5-6 φλιτζάνια

Εκτέλεση

Χτυπάω τα αυγά με τη ζάχαρη στο μίξερ. Έπειτα, αφού λιώσω την αμμωνία σε γάλα χλιαρό, τη ρίχνω στον κάδο του μίξερ μαζί με το σπορέλαιο, τις βανίλιες και τις σταφίδες.

Στο τέλος, προσθέτω το αλεύρι.

Η ζύμη δεν πρέπει να γίνει σφιχτή. Παίρνω λίγη ζύμη με ένα κουτάλι της σούπας και την τοποθετώ σε ταψί με λαδόκολλα.

Ψήνω στους 180 βαθμούς για ένα τέταρτο.

Πέμπτη μέρα στο σπίτι και η πιο δυνατή στιγμή ήταν ότι ανακάλυψα πως έξω από το δωμάτιό μου βρίσκεται ένα ελλειπτικό. Βασικά, ήρθε η μέρα που του έδωσα σημασία!

Τόσον καιρό αδιάφορα το κοιτούσα. Υπήρχε, δεν υπήρχε το ένα και το αυτό.

Μου χρησίμευε μερικά βράδια που γυρνούσα φιλοζαλισμένη από το ποτό. Τι πρωτότυπο; Κρεμούσα πάνω του τα ρούχα μου. Ήθελα πριν μπω στο δωμάτιό μου να τα έχω ήδη βγάλει. Έτσι, κέρδιζα χρόνο.

Πάνω σε ένα από τα σαν μπαστούνια του βρήκα ξεχασμένο ένα μεγάλο γούνινο γκρι λαστιχάκι. Θυμάμαι ότι το είχα βάλει εκεί πέρσι τα Χριστούγεννα, που είχα ελάχιστα πιο μακριά μαλλιά καθώς

πειραματιζόμουν στο να το φορέσω ή να μην το φορέσω.

Τακτοποίησα το λαστιχάκι μαζί με τα άλλα μου κοκαλάκια-κυρίως τσιμπιδάκια-έβαλα μουσική και ανέβηκα πάνω.

Στο πρώτο τραγούδι έμεινα με το φανελάκι. Στο δεύτερο ανέβασα ρυθμό, στο τρίτο μέτρησα για πρώτη φορά τα υαλότουβλα απέναντι, στο τέταρτο ένιωσα ότι μπορεί και να εκτοξευθώ, να χτυπήσω στον τοίχο, και να κυλήσω στα σκαλιά σαν χλαπάτσα και στο πέμπτο με επιβράβευσα.

Συνέχισα κι άλλο.

Έκανα σχεδόν εξήντα ολόκληρα λεπτά ελλειπτικό.

Φοβερό;

Ξεπιάστηκα!

16/03/2020

Έκτη μέρα στο σπίτι. Σήμερα το μεσημέρι μια κυρία θέλει να μπει στο super market.

Έχει γυμνά χέρια, μάσκα κρεμασμένη κάτω απ' το τριπλοσάγονο και μαλλιά που στάζουν επαναχρησιμοποιημένο λάδι ταγκίλας.

Ο υπάλληλος που μοιράζει κάρτες εισόδου στους καταναλωτές, φωνάζει:

-Μην την αφήσετε να μπει, είναι ο κορονοϊός ο ίδιος!

Κι όλοι συμφώνησαν.

Σε άλλα νέα τα ποτά και τα πατατάκια έχουν εξαφανιστεί.

Όσοι δεν έχουν μάσκες, τανίζουν το ζιβάγκο ως τη μύτη.

Όταν έβηξα ένας κύριος δίπλα μου, που χάζευε για ώρα τα γάλατα και τα γιαούρτια, άρπαξε ένα στην τύχη και το βάλε στα πόδια.

Μια κυρία μαλώνει με την ταμιά. Θέλει να μάθει εάν τα φίλτρα εξαερισμού είναι καθαρά.

Ποιος θα το 'λέγε ότι μέσα σε μία εβδομάδα το super θα 'μοιαζε με έξοδο ηρωική παύλα ψυχαγωγική.

17/03/2020

Έβδομη μέρα στο σπίτι. Στην τελευταία έξοδο με τις φίλες μου δώσαμε ραντεβού στον Ξενία. Στα χέρια μας κρατούσαμε ζεστά ροφήματα απ' το σπίτι. Στις τσάντες μας είχαμε αντισηπτικά. Κάτσαμε στα παγκάκια. Μεταξύ μας τηρούσαμε αποστάσεις ασφαλείας. Ούτε φιλιά. Ούτε αγκαλιές. Ήμασταν πεσμένες. Σε λίγες μέρες νιώσαμε στις συνήθειες σαν γερόντισσες σε σώμα τριαντάρας-πλας.

Μερικά μόνο αυτοκίνητα περνούσαν. Είχαν τα παράθυρα κατεβασμένα. Κοιτούσαν με περιέργεια να δουν ποιοι άλλοι τολμηροί προαυλίζονται.

Άλλοι έκαναν την καθιερωμένη τους βόλτα. Γονείς παρακαλούσαν τα παιδιά τους να τρέξουν, να εκτονωθούν. Αναρωτιόντουσαν σε ποια άλλη ερημιά να τα πάνε.

Όταν οι φόρμες μας κόλλησαν ρετσίνι από τα πεύκα που έσταζαν πάνω στο παγκάκι, αποφασίσαμε να βρούμε κάποια άλλα πεζούλια.

Ένα πεζούλι για την καθεμιά.

Κατηφορίσαμε στο προαύλιο του Ναού της Μεταμορφώσεως του Σωτήρους.

Όλες είπαμε:

-Τι παρακμή!

Και το εννοούσαμε.

Δεν κάτσαμε πολύ. Σε μια ώρα σφαλιστήκαμε στα σπίτια μας. Τώρα μιλάμε μόνο μέσω viber. Ανταλλάσσουμε χιουμοριστικές ατάκες που ψαρεύουμε. Στέλνουμε βίντεο με τα ντουλάπια και τα τρόφιμα. Μαλώνουμε η μια την άλλη να μην παχύνουμε.

Ραντεβού θα δώσουμε τον Απρίλιο. Κι άμα. Ίσως μέχρι τότε να κυνηγάνε με την απόχη όσους προαυλίζονται.

Προαυλισμός κατά μόνας από δω και πέρα.

Νομίζω ότι θα έρθουν κι άλλες τριάντα μέρες καραντίνας. Αυτές που διανύουμε, εφτά από τις δεκαπέντε είναι μόνο η αρχή.

Ελένη Γκόρα

Δεν είναι λίγο πρωτόγονο να τα
εναποθέτουμε όλα στον ήλιο που θα μας
κάψει;

Δεν είναι λίγο σαν σενάριο από ταινία
επιστημονικής φαντασίας;

Τον ήλιο τον αγαπώ, τις ταινίες αυτές τις
μισώ. Ποντάρω στο φάρμακο. Ισραήλ,
Αμερική, τι άλλο;

18/03/2020

Όγδοη μέρα στο σπίτι. Έκανα κέικ
μπανάνα και το πέτυχα!

Υλικά

1,5 κούπα αλεύρι

1,5 φλιτζάνι του καφέ ινδοκάρυδο

2 κουταλάκια μπέικιν πάουντερ

1 κουταλάκι σόδα

1 κουταλάκι κανέλα

1 κούπα του τσαγιού ζάχαρη

μισή κούπα ηλιέλαιο

2 αβγά

μισό ποτήρι του νερού γάλα

3 πολτοποιημένες μπανάνες

1 βανίλια

μέλι και καρύδια για το γαρνίρισμα,
ινδοκάρυδο ή άχνη

Το έψησα στους 180 βαθμούς για 70
λεπτά! Πριν το ξεφορμάρω το άφησα να
κρυώσει!

19/03/2020

Ένατη μέρα στο σπίτι. Έβρασα τσάι του βουνού με μέλι και λεμόνι. Το έβαλα μέσα σε έναν θερμό. Σε έναν άλλον έβαλα νερό. Πήρα και δυο φέτες ψωμί, και τα έριξα όλα στο μικρό σακίδιο πλάτης. Φόρεσα φόρμες και αθλητικά παπούτσια.

Πολύ κόσμο δεν είχε εκείνη την ώρα. Έκανα μία μικρή βόλτα στον Ξενία. Σχεδόν από τη μία άκρη ως την άλλη. Σε κάποιο σημείο άκουσα ένα φτερούγισμα.

Έτριψα τη μία φέτα ψωμί και περίμενα μήπως κατέβει για να φάει. Περισσότερο ήθελα να δω τι ήταν. Ανησυχούσα κιόλας. Τώρα που μένουμε σπίτι βρίσκουν τα πουλάκια να φάνε κάτι εύκολα; Είχε

καθίσει στο τελευταίο κλαδί του πεύκου. Έτσι όπως ήταν καλυμμένο από τις πευκοβελόνες δεν μπορούσα να δω τι ήταν. Έριξα και λίγο ακόμα. Δεν κατέβηκε. Μόνο πέταξε ως το απέναντι δέντρο. Ήταν ένας κότσυφας. Μαύρος. Τα αρσενικά κοτσύφια είναι μαύρα κι έχουν πορτοκαλί ράμφος. Κελαηδούν γλυκά μέχρι να βρουν το ταίρι τους. Και τον Μάρτη χτίζουν τις φωλιές τους.

Ίσως όταν έφυγα να πέταξε χαμηλά ως το έδαφος και να τσιμπολόγησε τις ψίχες.

Ύστερα, συνάντησα την πιο θαρραλέα φίλη μου. Απολαύσαμε το τσάι με γάντια μιας χρήσης.

Είχα χάσει ήδη δύο δάχτυλα από το άνοιξε-κλείσε του φερμουάρ.

20/03/2020

Δέκατη μέρα στο σπίτι. Φαντάζομαι τι κάνουν οι άλλοι στα σπίτια τους...

Η ώρα είναι λίγο μετά τις επτά το απόγευμα. Κάθονται στον καναπέ. Ο καθένας έχει τη θέση του. Τώρα πια και ο ίδιος ο καναπές λέει με τον τρόπο του ποια θέση ανήκει σε ποιον. Κάθε κώλος έχει αφήσει ανεξίτηλα το αποτύπωμά του.

Έχουν ανοιχτή την τηλεόραση. Περιμένουν τη νέα ανακοίνωση του Κούλη. Ο Κούλης βγαίνει. «Έρχεται Σαββατοκύριακο. Περιορίστε τις μετακινήσεις. Μείνετε σπίτι. Ακούστε μουσική, διαβάστε βιβλία». Εκείνοι

καθισμένοι στον καναπέ του απαντούν:
«Τα κάναμε!»

Σκέφτονται. Πόσοι ψόφησαν στην Ιταλία;
Ποιος απ' όλους άφησε την Ελλάδα με
τόσες λίγες κλίνες ΜΕΘ; Γιατί δεν
γίνονται έλεγχοι να βρουν ποιος μεταδίδει
τον ιό; Πότε θα ανακοινώσουν τα
πραγματικά νούμερα; Πώς θα γίνει να
πουν στον γείτονα να μην φταρνίζεται,
όταν απλώνουν τα ρούχα; Τι θα γίνει εάν
ένα μολυσμένο σαλίδιο τους βρει;

Καταλαβαίνουν ότι πρέπει να μπουν
ακόμα πιο μέσα στο σπίτι τους. Πολύ πιο
μέσα.

Ακόμα και η βόλτα στην ερημιά της φύσης
τους γεμίζει φόβο. Μπορεί η σόλα των
παπουτσιών τους να πατήσει πάνω σε μία

άλλη σόλα. Σε μία άλλη σόλα που πέρασε
απ' την πόλη. Και στην πόλη ο κορονοϊός
μπαινοβγαίνει μέσα από κάθε σώμα.
Δοκιμάζει να βρει το σώμα που του κάνει.
Κι όταν το βρει, το κυριεύει ολόκληρο.

Θα βγάλουν την παπουτσοθήκη έξω. Κι ας
τα πάρουν. Όλα. Παλιά, καινούρια,
σκισμένα.

Τώρα θα φοράνε μόνο παντόφλες. Ότι
χρειάζονται, θα το παραγγέλνουν online.

Οι άνθρωποι συνηθίζουν.

21/03/2020

Ενδέκατη μέρα στο σπίτι. Παγκόσμια
Ημέρα Ποίησης. Έγραψα δυο ποιήματα.

Κάμπινγκ στο σπίτι

Το βράδυ θα κοιμηθώ στο πάτωμα
θα έχω τα παντζούρια ανοιχτά
ο ουρανός θα είναι μαύρος
και το hotel Κατερίνα θα αναβοσβήνει
με 'κεινο το πάντα γαλάζιο ροζ χρώμα
μα εγώ θα περνάω καλύτερα
γιατί στα όνειρά μου
θα φοράω μαγιό
και θα κοιμάμαι έξω

Καραντίνα μέρα ενδέκατη

σήμερα δώσαμε ραντεβού
στο γνωστό σημείο

μέχρι να απαγορευτεί κι αυτό
ή ο καιρός χαλάσει
κάποιος πέρασε
μοιάζουμε, είπε
θα 'ναι απ' τα χρόνια τα πολλά-μόνο
μαζί θα το καταστρώσουμε
κι ύστερα θα συναντήσουμε τις άλλες
να το γιορτάσουμε.

22/03/2020

Δωδέκατη μέρα στο σπίτι. Βγήκα για βόλτα στον Ξενία. Ένας άντρας είχε αφήμένο το μηχανάκι του απ έξω. Ανέβηκε στην ταράτσα του παλιού ξενοδοχείου. Έκατσε στη γωνία. Κρέμασε τα πόδια. Και 'κει απ' την ταράτσα του Ξενία μετρούσε τις στέγες. Μία, δύο, τρεις, τέσσερις, πέντε, δέκα. Πόσες μέρες να

κάνει υπομονή μέχρι να βγάλει ξανά μεροκάματο;

23/03/2020

Δέκατη τρίτη μέρα στο σπίτι. Μια κυρία καθόταν στο απέναντι μπαλκόνι. Τα κλαδιά την ενοχλούσαν. Φώναξε τον άντρα της. Εκείνος τα κλάδεψε. Εκείνη τα έσυρε ως τα σκουπίδια. Τώρα θα μπορούσε να βγάλει τις μέρες της καραντίνας. Είχε θέα όλα τα άλλα σπίτια.

24/03/2020

Δέκατη τέταρτη μέρα στο σπίτι. Σήμερα ανέβασα στο fb και στη σελίδα μου την τελευταία προτεινόμενη δημιουργική δραστηριότητα.

Νά και οι τίτλοι από τις δραστηριότητες:

Τερατάκια της τσέπης

Φτιάχνουμε μπισκότα

Βγάζουμε φωτογραφίες

Χορεύουμε μέχρι τελικής πτώσης

Ταΐζουμε τα πουλάκια

Κάνουμε κάμπινγκ

Ενεργοποιούμε τη φαντασία μας

Γράφουμε ιστορίες μπονζάι

Γιορτάζουμε την Παγκόσμια Ημέρα

Ποίησης

Διαβάζουμε παραμύθια

Κοιτάμε το ταβάνι και πλάθουμε ιστορίες

Σκεφτόμαστε τι θα αλλάζαμε στην πόλη

μας

25/03/2020

Δέκατη πέμπτη μέρα στο σπίτι. Έβγαλα μία διαδικτυακή έρευνα, όπου μελετώ και συγκεντρώνω στοιχεία για τη σχέση των ανθρώπων με τη συγγραφή και την ποιότητα της ζωής τους στην καραντίνα. Αναμένω να απαντήσουν όσοι συμμετείχαν ή απλώς παρακολουθούσαν τις προτεινόμενες δημιουργικές μου δραστηριότητες.

26/03/2020

Δέκατη έκτη μέρα στο σπίτι και βγήκα για ψώνια. Άνοιξα μια καρτέλα δηλαδή, δίπλα από τις τόσες ανοιχτές και άρχισα να ψάχνω για έναν εκτυπωτή.

Πώς γίνεται ό,τι εκτυπωτή μου έχουν
δώσει δώρο με λάπτοπ να μην λειτουργεί,
δεν ξέρω!

Ο ένας μου έτρωγε το χαρτί και το έβγαζε
σαν βεντάλια, ο άλλος δεν συνδεόταν. Ε,
τους πέταξα! Τζάμπα χώρο έπιαναν.
Βέβαια, ακουμπούσα πάνω τους και τόσα
πράγματα, ας μην τα αδικώ τα παιδιά!
Σαν μικρά τραπεζάκια τους είχα-σαν αυτά
που μας φέρνουν μπροστά στα πόδια μας
στις γιορτές με τα σεμεδάκια και πάνω
τους ακουμπάμε τα μεγάλα καλά πιάτα
με τα κεφτεδάκια, τις πίτες, τα γιαπράκια,
τα ρολά με κοτόπουλο, τα αγγουράκια σε
λωρίδες και τις τυροσαλάτες, καμία σχέση!
Εγώ πάνω τους ακουμπούσα βιβλία,
τετράδια, λεξικά, κόρπους, κραγιόν,

κούπες με καφέ ή τσάι, πιάτα με κέικ ή μπισκότα- αλλά τι να τους κάνω;

Τη δουλειά τους δεν την έκαναν. Τους έβγαλα έξω απ' το σπίτι. Πήρα και τηλέφωνο την ανακύκλωση να 'ρθει να τους φορτώσει μαζί με κάτι άλλους υπολογιστές. Αυτό δεν έγινε τώρα, έχει καιρό. Κάποια φορά ήρθε η ανακύκλωση, τους μάζεψε. Δεν ξέρω πού τους πήγε ή τι απέγιναν.

Και νά πώς μου 'στριψε σήμερα με τον εγκλεισμό και είπα· πάει δεν γίνεται χωρίς εκτυπωτή! Και μέσα και χωρίς εκτυπωτή; Νομίζω ότι ήταν η πιο σοφή αγορά που έκανα. Έριξα και στο καλάθι και έναν σκληρό, γιατί την ξέρω την γκαντεμιά μου θα γράφω, γράφω, γράφω, γράφω

κατεβατά και ο υπολογιστής μου μια μέρα θα αποφασίσει να ρίξει μαύρο.

Και επειδή πάντα μετά τα ψώνια ακολουθούσε μποτέ και έξοδος για, έβγαλα και την τελευταία χαλάουα απ' το ντουλάπι και την έβαλα στο καλοριφέρ να μαλακώσει. Με περιποιήθηκα με γρήγορες και συνοπτικές διαδικασίες-χρατς, κρατς, τέλος- και έκανα καφέ.

Άνοιξα την τηλεόραση και άκουσα τη μαγική λέξη:

«Ο κορονοϊός προκαλεί...»

Αυτό θα το κρατήσω για άλλη ιστορία. Ή ίσως θα την πω, όταν χρειαστεί.

Μετάβαση! Τι λέξη κι αυτή; Δεν το φανταζόμουν ποτέ ότι θα έγραφα φυλλάδα για να βγω έξω. Και να δικαιολογήσω τι; Ότι βγαίνω απ' το σπίτι για να αναπνεύσω άλλον αέρα; Ναι, βγαίνω για να αναπνεύσω άλλον αέρα. Φρέσκο αέρα. Ο αέρας και κάθε αέρας πρέπει να φρεσκάρεται και να ανανεώνεται. Και καθώς περπατάω σκέφτομαι τη μετάβαση μας σε έναν άλλον κόσμο. Ότι μπορεί να μην μας χαϊδέψουν ποτέ ξανά τα μαλλιά, ότι μπορεί να μην μας ψιθυρίσουν στο αυτί ένα μυστικό, ότι μπορεί να μην αγγιχτούμε ποτέ, ότι μπορεί να μην φιληθούμε. Τι άλλο μπορεί;

Sexting, ηλεκτρονικές επικοινωνίες,
υποκατάστατα, κωδικοί προστασίας
παντού...

27/03/2020

Δέκατη έβδομη μέρα στο σπίτι και γράφω
σαν την τρελή.

Αν η καραντίνα τραβήξει μέχρι μέσα
Μαΐου, τότε αυτή είναι η μοναδική μου
πιθανότητα και η μοναδική μου ευκαιρία
να γράψω όσα θέλω. Αν τα καταφέρω, θα
είμαι πολύ χαρούμενη!

Και κάπου εκεί ανάμεσα στο
μπλοκάρισμα και στο γράψιμο, θέλησα να
βγω έξω. Θέλησα να αναπνεύσω λίγο
φρέσκο αέρα. Πήρα και τα σκουπίδια μαζί.

Στην τσέπη μου έβαλα την ταυτότητα και τη χειρόγραφη φυλλάδα μου. Για καλό και για κακό. Γιατί, πού ξέρεις; Εκεί που θα πάω να ανοίξω το καπάκι, ίσως πεταχτεί κανένας μπάτσος και ίσως προκύψει ένας τέτοιος περίπου διάλογος:

-Αυτά τα σκουπίδια δικά σου είναι;

-Περίπου!

-Δεν είχε κάπου πιο κοντινά;

-Μου αρέσουν τα μακρινά ταξίδια, μέρη, άνθρωποι, ΚΑΔΟΙ!

Κάδοι. Ψάχνω να βρω τον πιο μακρινό κάδο για να περπατήσω παραπάνω. Στην εποχή του κορονοϊού το έζησα κι αυτό! Και αφού πέταξα τα σκουπίδια, έκανα και μία βόλτα. Βρήκα έναν δρόμο με χώμα και

περπάτησα. Μου αρέσει το λασπωμένο
χώμα, η μυρωδιά της βροχής. Ύστερα,
γύρισα σπίτι. Στην κλασική μου θέση·
μπροστά από τον υπολογιστή.

Συνέχισα να γράφω σαν την τρελή. Ταινία
ή σειρά δεν έχω καταφέρει να δω ακόμα.
Θα το ήθελα πολύ.

Καμιά καλή ιδέα;

28/03/2020

Δέκατη όγδοη μέρα στο σπίτι και δεν θα
άντεχα να μην το σχολιάσω.

Γύρω στις δέκα με δέκα και μισή το βράδυ
άρχισα να λαμβάνω στο messenger ένα
ηχητικό μήνυμα από πολλούς μάλιστα
αποστολείς.

Στο πρώτο ηχητικό μήνυμα που πάτησα αναπαραγωγή σχεδόν τρόμαξα. Και τα επόμενα ήταν το ίδιο, οπότε δεν μπήκαν καν στον κόπο να τα ανοίξω.

Ένας τύπος με περίεργη φωνή και με προφορά λji και νji, έλεγε να ανάψουμε το καντήλι και να θυμιατίσουμε την πόρτα, να κάνουμε έναν σταυρό πάνω στην πόρτα.

Δεν ξέρω. Κάτι τέτοιο θυμάμαι. Αλλόκοσμη φωνή ήταν πάντως κι αλλοπαρμένη.

Είπαν ήταν κάποιος από το Άγιο Όρος και είδε ένα όραμα. Η απορία μου είναι απ' όλο τον σύσσωμο κλήρο αυτόν διάλεξαν; Μόνος του επιλέχτηκε; Και εδώ καλύτερα θα ήταν να ελέγχουμε πάντα το

μηνύματα που μας στέλνουν και να τα φιλτράρουμε.

Σέβομαι την πίστη του καθενός. Είναι κάτι προσωπικό. Μπορεί να είναι κάτι βαθύ. Μπορεί να είναι και το αποκούμπι για κάποιον. Η δύναμή του, η ηρεμία του...

Αλλά βρε παιδιά, είναι δυνατόν από την πανδημία να σωθείτε και να προστατευθείτε με τον καπνό απ' το καντήλι;

Τα φάρμακα, τα εμβόλια γιατί υπάρχουν;

Οι επιστήμονες προσπαθούν να μελετήσουν αυτόν τον μονοκύτταρο οργανισμό που ξετίναξε όλη την ανθρωπότητα.

Βρίσκονται σε αχαρτογράφητα νερά, αλλά
θα την βρουν την άκρη.

Σύντομα.

Μέχρι τότε ας θωρακίσουμε τους εαυτούς
μας με καλή διάθεση και ενέργεια.

29/03/2020

Δέκατη ένατη μέρα στο σπίτι Πίνω καφέ.
Ελληνικό διπλό σκέτο. Έκοψα και το
τσιγάρο. Κάθομαι μπροστά απ' τον
υπολογιστή και γράφω. Κάθε μέρα το ίδιο.
Ποια Κυριακή και ποια Δευτέρα; Μόνο
πιτζάμες αλλάζω κάθε τρεις και λίγο.
Χτύπησε και το τηλέφωνό μου. Ήταν μια
φίλη. Θέλησε να μου πει μια ιστορία και
'γω να της τη γράψω.

Τα είχε κάνει όλα.

Ξεσκόνισμα, σκούπισμα, σφουγγάρισμα, πλυντήριο, άπλωμα, σιδέρωμα, μαγείρεμα μέχρι και ξεσκαρτάρισμα πραγμάτων.

Δεν είχε μείνει τίποτε άλλο.

Μετά έπιασε το διάβασμα. Τελείωσε ένα βιβλίο για την Ιαπωνία. Ύστερα, ένα ροζ μυθιστόρημα. Μετά μια ποιητική συλλογή. Διάβασε όλα όσα δεν είχε προλάβει να διαβάσει. Και έχει κι άλλα. Στην πρώτη σελίδα γράφει την ημερομηνία και τη λέξη καραντίνα. Για να θυμάται αργότερα ότι τα διάβασε την εποχή του κορονοϊού.

Κι αφού κατάπие μπόλικες σελίδες, είπε να δουλέψει.

Το γραφείο της κλειστό. Ο Απρίλιος ο καλύτερος μήνας. Κι αυτό την στεναχωρεί.

Άνοιξε τον υπολογιστή. Προσπάθησε να σπρώξει τη δουλειά. Να είναι έτοιμη, όταν θα ανοίξει πάλι.

Κάποια στιγμή δίψασε. Σηκώθηκε να βάλει νερό.

Όταν γύρισε είδε την οθόνη του υπολογιστή σπασμένη.

Ένας γλόμπος από το πολύφωτο είχε πέσει.

Ο άντρας της είπε· χαλάρωσε το παξιμάδι.

Δόξασε την τύχη της, που δεν έπεσε πάνω
στο κεφάλι της.

30/03/2020

Εικοστή μέρα στο σπίτι και έπρεπε να πάω
στο super market.

Φόρεσα ένα μπλε αθλητικό παντελόνι, μία
φούξια φλις μπλούζα που είχα πάρει για
το σκι-που δεν έμαθα- και ένα κίτρινο
αμάνικο μπουφάν.

Και επειδή θα το 'ριχνα έξω, έβαλα και
ένα κόκκινο κραγιόν που ο κωδικός του
χρώματος λέγεται "first class". Τι ειρωνεία;

Πάνω που το έβαλα, θυμήθηκα τη μάσκα.

Στη μάσκα αποτυπώθηκαν τα κόκκινα
χείλη.

Στον δρόμο μερικοί γυπαιοί έβγαζαν τα κεφάλια από τα αμάξια για να δουν τι κυκλοφορεί. Μερικοί αλλαφιαζόταν. Νά ένας άνθρωπος! Όταν λήξει όλο αυτό, δεν ξέρω πώς θα βγούνε κάποιοι και με τι ψιθα βγούνε.

Δυσκολεύτηκα να ψωνίσω με τη μάσκα. Με αποσυντόνιζε. Ένιωθα ότι δεν μπορώ να αναπνεύσω. Τα γάντια σκίστηκαν. Δεν περίμεναν ούτε μέχρι το ταμείο να φτάσω.

Στον γυρισμό με σταμάτησαν οι μπάτσοι για έλεγχο. Σαν καλή οδηγός δεν θέλησα να σταματήσω πάνω στη στροφή. Αυτοί νόμιζαν πως θα έφευγα. Κουνώντας τα χέρια νευρικά, ερχόντουσαν προς τα μένα. Βάζω αλάρμ, σταματώ. Δείχνω τη

χειρόγραφο φυλλάδα. Τη διαβάζουν από μακριά. Με αφήνουν να φύγω.

Πίσω από μένα σταμάτησαν κι έναν κύριο μεγάλης ηλικίας. Άρρησα να ξεκινήσω. Έκανα πως τακτοποιώ τη φυλλάδα και την ταυτότητα. Κοιτούσα από τον καθρέφτη.

Βγάζει ο κύριος τη δική του φυλλάδα. Κοιτάνε περίεργα.

Είχε γράψει τη βεβαίωσή του πάνω σε μισό ψηφοδέλτιο.

-Γιατί τη γράψατε εδώ;

-Πού να βρω καλύτερο χαρτί μεγάλος άνθρωπος;

Τον άφησαν να φύγει.

31/03/2020

Εικοστή πρώτη μέρα στο σπίτι. Ούτε τα σκυλιά δεν γαβγίζουν πια.

01/04/2020

Εικοστή δεύτερη μέρα στο σπίτι. Άφησα το δωμάτιο σκοτεινό. Τράβηξα τις κουρτίνες. Στο φως της λάμπας πάντα μου άρεσε να βλέπω πώς τρέχουν οι χιονονιφάδες. Και σήμερα έτρεχαν αληθινά ανήσυχα. Στοιχισμένες σε πλάγιες και απείθαρχες γραμμές. Έτρεχαν να συναντήσουν το τσιμέντο. Σ' ένα ποτήρι κρασί γεύθηκα τη σιωπή. Τη σιωπή που λείπει όταν το μυαλό μου με προστάζει:

-Έλεν, γράφε, γιατί ούτε η καραντίνα δεν σε σώζει!

Ας τραβήξει μέχρι Ιούνιο. Δέχομαι.

02/04/2020

Εικοστή τρίτη μέρα στο σπίτι και
θυμήθηκα ένα παιδί.

Το παιδί αυτό βρισκόταν στο φάσμα του
Αυτισμού.

Ήταν ψηλό και λιγνό. Πανέμορφο,
πανέξυπνο. Μιλούσε τέλεια Αγγλικά με
προφορά και ήξερε όλα τα ζώα-πώς τα
λένε, πού ζουνε, τι τρώνε... Ήταν η
εγκυκλοπαίδεια των ζώων-
προσωποποιημένη.

Επικοινωνούσαμε περισσότερο γραπτά.

Έλυνε όλες τις ασκήσεις που του έβαζα.
Πάντα με εκείνα τα τεράστια κεφαλαία

γράμματα, που ήταν ικανά να πιάσουν όλη τη σελίδα! Ένα πάκο χαρτιά δεν έφτανε. Το αγαπημένο του παιχνίδι ήταν να γράφουμε από το κάθε γράμμα της αλφαβήτας ονόματα ζώων.

Μόνο ασκήσεις ήθελε να του βάζω. Όλο ασκήσεις, δεν κουραζόταν. Τόνιζε λέξεις, διόρθωνε ορθογραφικά, συμπλήρωνε κενά, έκανε αντιστοίχιση, κύκλωνε το σωστό, έκλινε ρήματα, ουσιαστικά, επίθετα, συνέχιζε μια ιστορία λέξη λέξη, έβρισκε τίτλους...

Όταν ήθελα να μάθω κάτι για εκείνο και εκείνο για μένα, έγραφα ερωτήσεις. Μου απαντούσε μονολεκτικά. Μια φορά ρώτησα· τι σκέφτεσαι; ΖΩΑ. Άλλη φορά· τι σου αρέσει να κάνεις; ΤΡΕΧΩ. Κι όντως

του άρεσε να τρέχει. Και άλλη μια φορά·τι σε στεναχωρεί; ΑΙΜΑ. Και μου έδειξε το σημάδι απ' τη βελόνα. Έκανε μεταγγίσεις πολύ συχνά. Και άλλη·τι κάνεις στο νοσοκομείο; ΒΙΒΛΙΑ. Ξεφύλλιζε βιβλία μέχρι να κυλήσει το νέο αίμα στις φλέβες του. Ήξερε τίτλους, εκδόσεις, τεύχη απ' έξω. Αγαπούσε τα βιβλία και τις εικόνες.

Μια χρονιά το είχα, ύστερα έφυγα.

Νομίζω ότι η σημερινή ημέρα είναι φτιαγμένη γι' αυτό το παιδί. Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου και Παγκόσμια Ημέρα Αντισμού.

Εύχομαι να είναι καλά, και όσοι μπορείτε να δίνετε αίμα.

03/04/2020

Εικοστή τέταρτη μέρα στο σπίτι και πήγα να δώσω αίμα. Δεν θέλω ούτε μπράβο, ούτε συγχαρητήρια. Μόνο θέλω να πω αυτό· κυκλοφορείτε πολλά γομάρια εκεί έξω- σας βλέπω. Τρώτε και σαν τα ζώα. Αν μπορείτε, δώστε αίμα. Πιάνει τόπο.

04/04/2020

Εικοστή πέμπτη μέρα στο σπίτι και οι μπούκλες μου στρώνουν τέλεια, παρότι βρέχει-τα καλά της κλεισούρας. Αποφάσισα να φοράω και κραγιόν.

05/04/2020

Εικοστή έκτη μέρα στο σπίτι και μόλις παρήγγειλα βιβλία. Όλα από άντρες συγγραφείς. Τρομακτική διαπίστωση.

06/04/2020

Εικοστή έβδομη μέρα στο σπίτι.

Θα ήθελα να σηκωθώ πρωί, να βάλω τον γαλλικό στον θερμό, να πάρω ένα τoστ και ένα μήλο και να πάω στη βιβλιοθήκη.

Να καθίσω περίπου ένα οχτάωρο σε μια θέση δίπλα από το παράθυρο. Σε μια θέση που να έχει και πρίζα. Και εκεί να κλείσω όλα τα κενά που αφήνω τώρα στο γράψιμο. Χρειάζομαι βιβλία, αποσπάσματα, σελίδες.

Τώρα καταλαβαίνω πόσο χρόνο δεν εκμεταλλεύτηκα σωστά. Γιατί έλεγα· άστο για αργότερα.

Θεωρώντας πως όλα πάντα θα τα έχω στα πόδια μου. Και όποτε τα χρειαστώ, θα σκύψω να τα πάρω.

Αυτά που θέλω να γράψω δεν γράφονται σε ένα απόγευμα. Ούτε σε δύο.

Σοβαρή δουλειά. Εγώ την έχω πάρει στην πλάκα.

Και ύστερα θα ήθελα να γυρίσω σπίτι. Να κάνω ένα μπάνιο, να τινάξω τα μαλλιά μου τρεις φορές και να βάλω ένα κραγιόν. Έπειτα, θα άνοιγα την ντουλάπα. Θα διάλεγα ένα τζιν και ένα σατέν ραντάκι. Θα έριχνα στους ώμους μου μία πασμίνα,

Θα έπαιρνα ένα μικρό τσαντάκι και θα κούμπωνα τα ψηλά μου πέδιλα.

Θα πήγαινα να αράξω σε μια γωνιά ενός ήσυχου μπαρ. Μετά τα τριάντα εκτιμώ τα σκαμπό που έχουν και πλάτη.

Θα έσβηνα με μερικές μπύρες ή με μερικά ποτήρια κρασί. Θα κοιτούσα το ντουβάρι απέναντι κι αυτό θα μου έφτανε.

Ας γυρνούσα σπίτι με ταξί.

07/04/2020

Εικοστή όγδοη μέρα στο σπίτι και η ιστορία περιέχει τοποθέτηση προϊόντος. Μέσα στο καλάθι με τα φρούτα βρήκα την «Μπανάνα με το Μαργαριταρένιο Σκουλαρίκι»-έτσι ήταν το αυτοκόλλητο

που ήταν κολλημένο πάνω της. Ο Βερμέεφ ήταν τόσο πολύ της καθημερινής ζωής; Τις μπανάνες αυτές τις αγόρασε ο μπαμπάς μου.

08/04/2020

Εικοστή ένατη μέρα στο σπίτι. Κάθε φορά που βγαίνω στο μπαλκόνι και κοιτάζω κάτω, φαντάζομαι ότι βλέπω άσπρα ασβεστωμένα σκαλιά. Τα σκαλιά οδηγούν σε μια θάλασσα καταπράσινη και μπλε γεμάτη βράχια, αχινούς και πεταλίδες. Για να μπω ο μόνος ο τρόπος είναι να κάνω βουτιά. Δεν έχει λίγο λίγο και σιγά σιγά. Δεν έχει πρώτα τα μπούτια, μετά η κοιλιά και μετά με τις χούφτες να ρίχνεις νερό σαν τις μπάμπες στο στήθος και στην πλάτη. Έτσι μπαίνεις σε τέτοιες

θάλασσες-κατευθείαν. Το πρώτο σοκ είναι.

Το νερό είναι κρύο, αλλά δεν με πειράζει. Ύστερα για να βγω πιάνομαι και ανεβαίνω τρία ή τέσσερα γλιτσιασμένα σκαλιά. Σαν αυτά που έχουν όλες οι απότομες θάλασσες.

Το δέρμα μου έχει τσουτσουριάσει και οι ρώγες μου φαίνονται από το μαγικό.

Τυλίγομαι με την πετσέτα και διαβάζω ένα από τα βιβλία που έχω στο πλάι μου.

Κι όταν χορτάσω από σελίδες, επιστρέφω στο δωμάτιό μου. Τρώω μία σαλάτα με ντομάτα, αγγουράκι, ελιές, τυρί, ρίγανη και παξιμάδι. Πίνω και ένα ποτήρι λευκό κρασί κι ανοίγω τον υπολογιστή μου και συνεχίζω το γράψιμο.

Ναι, σε ένα τέτοιο δωμάτιο θα μπορούσα να κλειστώ για κανέναν μήνα κι ας μην είχα επαφή με κανέναν.

Σε ένα τέτοιο δωμάτιο είχαμε κάνει διακοπές με τις φίλες μου. Θα 'χουν περάσει δώδεκα χρόνια από τότε.

Στη θάλασσα εκείνη δεν είχαμε βουτήξει.

Αλλα μυαλά, άλλα γούστα.

Σήμερα μόνο κόκκινες στέγες κι ένα φεγγάρι.

09/04/2020

Τριακοστή μέρα στο σπίτι.

«Αγάπα το κελί σου, τρώγε το φαΐ σου και διάβαζε πολύ.» Αυτό ή κάτι τέτοιο θα

έλεγαν και στον παππού μου τον Αριστοτέλη.

Ένας από τους τόπους εξορίας του ήταν το Ναύπλιο. Στη θέση των -πολιτικών και όχι μόνο- φυλακών σήμερα και εδώ και πολλά χρόνια στην Ακροναυπλία έχει χτιστεί ένα πολυτελέστατο ξενοδοχείο με θέα το Μπούρτζι.

Πέρασα απ' έξω. Τα δωμάτια φαντάζομαι, θα είναι πολύ ωραία κι άνετα, αν υπολογίσει κανείς ότι το καθένα έχει και τη δική του μικρή πισίνα.

Λογικά το ξενοδοχείο θα έχει κίνηση όλον τον χρόνο. Το Ναύπλιο είναι μία τουριστική πόλη, αρκετά όμορφη και σε κάθε σημείο της μπορείς να διαβάσεις ένα κομμάτι της Ιστορίας.

Σ' αυτό το ξενοδοχείο δεν κάθισα να πιω καφέ. Μου φαινόταν πολύ ανατριχιαστικό.

Κοντοστάθηκα μόνο στο λευκό και από μάρμαρο μνημείο, που βρισκόταν εκεί κοντά. Στην κορυφή του είχε ένα κεφάλι και πάνω στο κεφάλι ένα χέρι σφιγμένο σε γροθιά.

Πιο κάτω με μαύρα σχεδόν καλλιγραφικά γράμματα ήταν τα λόγια του Ρίτσου: «Άγιος αυτός ο τόπος που μαρτύρησαν τόσοι Έλληνες σύντροφοι, αυτοί που πάτησαν γυμνόποδοι της τυραννίας τον όφι, αυτοί που ανένδοτοι αγωνίστηκαν για τη λευτεριά, αυτοί που γράψανε με το αίμα τους την ιστορία».

Έκοψα ένα φραγκόσυκο. Με αγκάθια στα χέρια μπήκα σε ένα παλαιοπωλείο κι αγόρασα μια καρτ ποστάλ.

Τριακοστή μέρα λοιπόν, στο σπίτι και εγώ μόνο με παράπονο την καραντίνα μου προσπαθώ να βγάλω.

10/04/2020

Τριακοστή πρώτη μέρα στο σπίτι. Βγήκα στο μπαλκόνι. Σε λίγο θα προσπαθήσω να φάω και συκωτάκι. Νιώθω φωτοβολταϊκό και κανίβαλος.

11/04/2020

Τριακοστή δεύτερη μέρα στο σπίτι.

Καμιά φορά τα μεγαλύτερα αδέρφια αποδεικνύονται σκληρά για τα μικρότερα.

Ούτε τα δέχονται ούτε τα παραχαϊδεύουν. Ευτυχώς, μού πήρε πολύ λίγες μέρες να αποδεχτώ την ύπαρξη της αδερφής μου, αλλά πολύ πολύ περισσότερες για να αποδεχτώ την διαφορά ηλικίας μας-συμβαίνει μέχρι και σήμερα. Είμαι μεγαλύτερη, είναι μικρότερη με συμβουλεύει σε όλα.

Όταν λοιπόν, η αδερφή μου ήταν τεσσάρων χρονών η μαμά μας την έστειλε να αγοράσει τρία σκόρδα από το μανάβικο κοντά στον κινηματογράφο Ολύμπιον.

Λογικά, θα είπε και μένα να πάω, αλλά η απάντησή μου θα ήταν· τι όλα εγώ θα τα κάνω; Η μαμά μας μάς εμπιστευόταν από πολύ μικρές να πάμε για ψώνια. Μας έδινε λεφτά και μας έλεγε τι να αγοράσουμε.

Έτσι λοιπόν, εκείνη την ημέρα η αδερφή μου πήγε στο μανάβικο να πάρει τρία σκόρδα. Προτού μπει στο μανάβικο, πετάχτηκε στο απέναντι πεζοδρόμιο, που ήταν και είναι ο μοναδικός κινηματογράφος της πόλης μας. Χάζεψε τις αφίσες με τις ταινίες που προβάλλονταν ή θα ερχόντουσαν και μετά μπήκε στο μανάβικο.

Επειδή δεν θυμόταν αν της είπε τρία σκόρδα ή τρία κιλά σκόρδα, αποφάσισε να αγοράσει τα τρία κιλά. Τα τρία της φάνηκαν λίγα.

Γύρισε στο σπίτι γεμάτη με πλεξίδες σκόρδα. Τι να κάνει και η μαμά μας; Τις κρέμασε στον τοίχο.

Σόφη, φτου φτου σκόρδα!

(Έχει γενέθλια σήμερα και της αφιερώνω αυτήν την ιστορία για να μην την πιάνει το κακό το μάτι!)

12/04/2020

Τριακοστή τρίτη μέρα στο σπίτι και διαβάζω Τσέχοφ. Σε κάποιο σημείο γράφει με το λεπτό και άκακο χιούμορ του, την αθώα του ειρωνεία:

«-Καταραμένη ζωή! μούγκρισε. Και πικρό και λυπηρό είναι πως αυτή η ζωή τελειώνει όχι σαν μια αποζημίωση για τα δεινά, όχι σαν μια αποθέωση, όπως σε μια όπερα, αλλά με το θάνατο: θα 'ρθουν οι μουζικοί του προσωπικού, θα σηκώσουν τον πεθαμένο κρατώντας τον από τα χέρια και

τα πόδια και θα τον ρίξουν στο υπόγειο.
Μπρρ! Λοιπόν, τίποτα...Όπως και να 'ναι
θα το γιορτάσουμε στον άλλον κόσμο...»

Μετά έγραψα κι ένα ποίημα:

Φίδι

Μετά τα μεσάνυχτα
άνοιξα τα ταρό
-ΦΙΔΙ-
εγώ το φίδι
εγώ και το φθαρμένο πουκάμισο
μέχρι να το βγάλω
και
γυμνή
με κάθε καμπύλη αλήθειας
καινούριας και δικής μου
να τρέχει στη γλώσσα
κάποιας ελεύθερης Κυριακής

13/04/2020

Μεγάλη Δευτέρα

Τριακοστή τέταρτη μέρα στο σπίτι.

Ο κότσυφας ήρθε. Κάθισε στην κολώνα κι άρχισε να κελαηδάει. Θα κελαηδάει μέχρι να βρει την κοστυφίνα του. Μέχρι κάποια κοστυφίνα να ανταποκριθεί στο κάλεσμά του.

Και νά που μετά από λίγο στο απέναντι δέντρο-σε μια καρυδιά που ακόμα δεν έχει βγάλει τα φύλλα της- ήρθε και κάθισε μια κοστυφίνα. Στριφογύριζε το κεφάλι της έχοντας την ουρά της στραμμένη προς τον κότσυφα.

Σε ένα κλαδί πιο πάνω ήρθε και κάθισε και ένα σπουργίτι. Ύστερα από λίγο κι

άλλο ένα. Κι άρχισαν να κελαηδούν κι αυτά. Μια γάτα σιαμ της γειτονιάς με κολοβή εκ γενετής ουρά βλέποντας τα σπουργίτια ανέβηκε στην κόκκινη στέγη. Περπάτησε στα κεραμίδια και όταν έφτασε στην άκρη, πήδηξε στον κορμό του δέντρου και άρχισε να τον σκαρφαλώνει. Τα νύχια της χρουτς χρουτς έκαναν στον φλοιό. Κι έτσι, πρώτα πέταξαν τα σπουργίτια και μετά η κοτσυφίνα.

Η γάτα σιαμ κατέβηκε πάλι κάτω. Το βράδυ θα κυνηγήσει ποντίκια, μικρά και τρουφερά

Ο κότσυφας κελαηδάει ακόμα.

[την Άνοιξη κάνουμε τα ντιλς, το καλοκαίρι περνάμε καλά]

14& 15/04/2020

Μεγάλη Τρίτη και Μεγάλη Τετάρτη

Τριακοστή πέμπτη και τριακοστή έκτη μέρα στο σπίτι. Χιονίζει και είδα μια ωραία φωλιά σε ένα γυμνό ακόμα δέντρο. Καρακαξοφωλιά, θα ήταν.

16/04/2020

Μεγάλη Πέμπτη

Τριακοστή έβδομη μέρα στο σπίτι. Συνάντησα κάτι πασχαλιές. Δεν έχουν ανθίσει για τα καλά.

17/04/2020

Μεγάλη Παρασκευή

Τριακοστή όγδοη μέρα στο σπίτι. Έχω κάνει καφέ και κάθομαι στο μπαλκόνι.

Ακούω την πένθιμη καμπάνα και το αηδόνι. Το αηδόνι ποτέ δεν μπόρεσα να το δω, όσες φορές κι αν προσπάθησα. Ξέρει να κρύβεται καλά για να το ακούς και να μην το βλέπεις. Τα βράδια μόνο ανησυχώ μήπως ανέβει καμιά γάτα και το φάει.

18/04/2020

Μεγάλο Σάββατο

Τριακοστή ένατη μέρα στο σπίτι. Σήμερα είδα τα πρώτα μου χελιδόνια. Άτσαλα πετούσαν στον ουρανό κυνηγώντας έντομα να φάνε. Μια Άνοιξη σαν κι αυτή πώς τα κατάφεραν και ήρθαν!

Τριακοστό ένατο βράδυ στο σπίτι και μου ήρθε μια φλασιά. Κάποτε στο Δημοτικό

είχα γράψει ένα Σκέφτομαι & Γράφω για
«Το Red Bull δίνει φτερά». Δεν είχα πάρει
και πολύ καλό βαθμό απ' ό,τι θυμάμαι.

19/04/2020

Κυριακή του Πάσχα

Τεσσαρακοστή μέρα στο σπίτι. Η
καλύτερή μου Πασχαλιά εδώ και χρόνια.
Με πνευμόνια, έντερα και καρδιές στη
θέση τους.

20/04/2020

Δευτέρα του Πάσχα

Τεσσαρακοστή πρώτη μέρα στο σπίτι.

Δεν μας λες και tech junkies, αλλά μόνο για χθες το βράδυ γίναμε. Και πώς γίναμε; Κατεβάσαμε ένα καινούριο πρόγραμμα συνομιλίας και περιμέναμε να πάει η ώρα του ραντεβού. Όχι, ότι είχαμε και κάτι να κάνουμε πιο πριν, αλλά έτσι, θέλαμε να προσδώσουμε μία νότα βραδινής εξόδου στη συνάντησή μας. Πες ότι θα βγαίναμε έξω και θα τα πίναμε!

Γι' αυτό ετοιμάσαμε τις προμήθειές μας σε αλκοόλ κι όταν το ρολόι έδειξε δέκα, συνδεθήκαμε. Έγινε της ρίζας, του

γυαλιού, της πιτζάμας, της πολύχρωμης της κάλτσας! Τέτοια άνετη Πασχαλιά δεν είχαμε ξανακάνει. Αυτό λέγαμε... Ότι τελικά, απολαμβάνουμε αυτήν την ησυχία.

Φυσικά και υποσχεθήκαμε πως όταν όλο αυτό θα τελειώσει, θα πρέπει να γίνουμε αυτό που είπε ο Οράτιος προσαρμοσμένο στα δεδομένα του 21ου αιώνα. Θα πρέπει να γίνουμε το *carpe diem* το ίδιο. Νά μια πανδημία έρχεται και μπαίνει η ζωή μας στο *pause*.

Έχουμε τα νιάτα, την ομορφιά, τη χάρη...

Ε, τα έχουμε!

Κι όταν όλα θα ανοίξουν πάλι, ίδιες θα μείνουμε-παρά τις υποσχέσεις.

Ελένη Γκόρα

Πιτζάμα, καναπές, κρεβάτι με
περισσότερο σουτιέν να μην χτυπάει μάτι.

Σήμερα θα συνδεθούμε πάλι.

Κάθε μέρα δεν είναι Πασχαλιά!

21/04/2020

Τεσσαρακοστή δεύτερη μέρα στο σπίτι και
χθες σας έλεγα ότι δεν είμαι και το tech
junkie, αλλά ότι κάτι κάνω.

Κρατήστε το αυτό, και προχωράω.

Ανοίγω λοιπόν, το wordpress μου και
αποφασίζω να κάνω μόνη μου backup της
σελίδας σε google drive και ξέρω και γω τι
άλλο. Έπειτα, αποφασίζω να ανανεώσω
την έκδοσή του και να κάνω όλες τις
προτεινόμενες ενημερώσεις σε plugins και

κάτι που δεν θυμάμαι τώρα πώς το λένε και όσο και να με πιέζω δεν πρόκειται να το θυμηθώ.

Και επειδή όλα αυτά δεν έφταναν, αποφάσισα να κατεβάσω και μερικά ακόμη προγράμματα από τα πρόσθετα για να δω πώς δουλεύουν.

Να μην σας τα πολυλογώ μετά από τόσο ισχυρό παρεμβατισμό η κατάσταση της υγείας του ιστότοπού μου δεν ήταν και τόσο καλή.

Ωραία, λέω αν κάνω κι αυτές τις βελτιώσεις που απαιτούνται, θα έχω ένα ολόσωστο αποτέλεσμα.

Κοιτάω να τις κάνω, ήθελε γλώσσα προγραμματισμού και πρόσβαση στον server.

Κοιτάω καλύτερα και τι να δω;

Στην προβολή πληροφοριών της ιστοσελίδας είχε εξαφανιστεί πια το λουκέτο και είχε βγει ένα επικίνδυνο θαυμαστικό.

Τότε κατάλαβα πως έπρεπε κάποιος ειδικός να επιβλέψει το έργο μου. Απευθύνομαι στον άγρυπνο φύλακα και κατασκευαστή της σελίδας μου Α.Κ. Μόλις αντίκρισε το δημιούργημά μου, έπαθε. Θα σας μεταφράσω τα λόγια του και σας παρακαλώ να τα λάβετε σοβαρά υπόψιν:

-Η κλεισούρα και η αποχή δεν κάνουν καλό!

Και συμπληρώνω τώρα εγώ ως δεινούσα και παθούσα πως με και μετά την καραντίνα δεν γαμάμε ό,τι βρίσκουμε μπροστά μας.

(και η άχρηστη πληροφορία· το elenigkora.gr λειτουργεί και πάλι!)

22/04/2020

Τεσσαρακοστή τρίτη μέρα στο σπίτι.

Αν το ήξερα,

θα είχα φορέσει αυτά που κρατούσα στην ντουλάπα με το καρτελάκι και θα τα χαιρόμουν

θα είχα πει αυτά που ήθελα να πω και δεν θα τα έλεγα αργότερα

θα είχα βγει για φαγητό, θα βουτούσα το
ψωμί στη σάλτσα και δεν θα ντρεπόμουν
γι' αυτό

θα είχα πει ένα μπουκάλι κόκκινο ξηρό
κρασί και θα σκούπιζα την άκρη των
χειλιών μου δεξιά κι αριστερά με το
δάχτυλό μου

θα είχα πηδηχτεί στην τουαλέτα σαν να
μην υπήρχε αύριο και θα άφηνα τον
οργασμό μου να γλιστρήσει κάτω από τη
χαραμάδα της πόρτας.

Αν το ήξερα,

θα είχα ζήσει μια μέρα, όπως την ήθελα.

23/04/2020

Τεσσαρακοστή τέταρτη μέρα στο σπίτι.

Κι όλο κοιτάω την ντουλάπα και όλο λέω θα την τακτοποιήσω. Θα μαζέψω τα χειμερινά, θα πλύνω στη λεκάνη τα πλεκτά, θα χαϊδέψω για τελευταία φορά τα πουλόβερ, θα τυλίξω τα μανίκια τους γύρω απ' το λαιμό μου. Τώρα που ακόμα δεν άρχισε η πολλή η ζέστη. Τώρα που ακόμα τα μάλλινα δεν μου φέρνουν φαγούρα.

Κι όλο κοιτάω την ντουλάπα και όλο λέω θα την τακτοποιήσω. Θα διπλώσω τα χοντρά ρούχα, θα ξεδιαλέξω τα παλιά, θα χαζέψω τα καινούρια. Ίσως να τα δοκιμάσω με το καρτελάκι, με το καρτελάκι που δεν πρόλαβα να κόψω. Ίσως να κοιταχτώ και στον καθρέφτη να δω αν μου κάνουν, αν μου πάνε ακόμα. Ίσως να μην μπορώ να ανεβάσω το

φερμουάρ. Ίσως να χρειαστώ βοήθεια και τότε τρομαγμένη να τα βγάλω.

Κι όλο κοιτάω την ντουλάπα και όλο λέω θα την τακτοποιήσω. Θα κατεβάσω τα καλοκαιρινά και θα ονειρευτώ βόλτες με ένα ελαφρύ αεράκι να μου ανακατεύει τα μαλλιά, με έναν ήλιο να με τυφλώνει στα μάτια. Πρώτο πρώτο θα ήθελα να δω εκείνο το λευκό σατέν ραντάκι, που όλο λερώνει, όταν το βγάζω έχοντας ακόμα στα χείλη μου το κόκκινο κραγιόν, έχοντας ακόμα στο μέτωπό μου πούδρα. Στο καλάθι με τα άπλυτα αμέσως βρίσκεται και την επόμενη στα σκοινιά από την απλώστρα. Και τελευταία θα ήθελα να βρω τα μαγιό και να μην αγχωθώ πότε θα τα βάλω. Να μην αγχωθώ πότε θα τα βρέξει η αρμύρα.

Κι όλο κοιτάω την ντουλάπα κι όλο λέω
θα την τακτοποιήσω.

24/04/2020

Τεσσαρακοστή πέμπτη μέρα στο σπίτι.

Έκανα ντουζ κι άνοιξα την ντουλάπα.
Διάλεξα εσώρουχα χωρίς δαντέλες και
μπανέλες. Μετά τράβηξα ένα κολάν, μία
κοντομάνικη μπλούζα κι ένα ζακετάκι.
Δεν είχα όρεξη να βάλω τίποτε άλλο.
Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη. Καλούτσικη
ήμουν. Η ρίζα ήθελε βάψιμο και το φρούδι
βγάλσιμο. Δεν μπορούσα να κάνω και
πολλά. Έβαλα ένα κόκκινο κραγιόν.
Φόρεσα το αμάνικο μπουφάν, πήρα και το
μικρό σακίδιο πλάτης κι έφυγα.

Στον δρόμο έστειλα το πρώτο μου μήνυμα. Τις υπόλοιπες φορές, που χρειάστηκε να βγω έγγραφα μια χειρόγραφη φυλλάδα. Μου άρεσε η διαδικασία. Νόμιζα ότι ξόρκιζα το κακό. Λέξη προς λέξη. Αλλά σήμερα είπα· όπου να 'ναι θα λήξει η καραντίνα και γω δεν θα 'χω στείλει ούτε ένα μήνυμα.

Τρεις βδομάδες πάνε από τότε που είχα δώσει αίμα και είχα περάσει απ' το κέντρο. Όχι, ότι μου έλειψε δηλαδή, το Ερμιόνιο, η πλατεία, το ρολόι. Κανένα ρίγος, καμιά συγκίνηση. Αλλά νά κάπως συνειδητοποίησα πού ζω. Μια θάλασσα;

Στον δρόμο συνάντησα κόσμο. Έκανε καλό καιρό σήμερα. Έφτασα μέχρι τη Μεγάλου Αλεξάνδρου, εκεί όπου έχει

φαρμακείο η φίλη μου. Έσπρωξα την πόρτα, μπήκα.

Αγκαλιαστήκαμε και φιληθήκαμε. Χωρίς γάντια, χωρίς μάσκα.

Μετά από τόσο καιρό...

25/04/2020

Τεσσαρακοστή έκτη μέρα στο σπίτι.

Σάββατο βράδυ. Άνοιξα την ντουλάπα και τράβηξα ένα μαύρο κολάν και ένα μαύρο φανελάκι. Ναι, αν έβγαινα απόψε μαύρα θα φορούσα-ίσως το μαύρο μου φόρεμα και την καπαρντίνα. Μετά άνοιξα το ψυγείο και πήρα μια μύρα, ύστερα άλλη, ύστερα κι άλλη και πιο μετά κι άλλη.

Κάπου αρχές Δεκέμβρη, όταν έκανε τα πρώτα μεγάλα κρύα και όταν τα πρώτα

χριστουγεννιάτικα στολίδια είχαν βγει και ιδιαίτερος τα αγαπημένα μου λαμπάκια, είχαμε πάει με την αδερφή μου στην αυλή ψυχιατρείου. Έτσι, λέμε το μπαρ, που συχνάζαμε. Για ευνόητους λόγους, δεν θα σας αποκαλύψω το πραγματικό του όνομα, αλλά σίγουρα του ταιριάζει αυτό που του εφηύραμε. Στην αυλή ψυχιατρείου λοιπόν, κόσμος πολύ δεν είχε. Πίναμε και μόλις άδειαζε το ποτήρι, απλά μας το γέμιζαν χωρίς να μας ρωτήσουν. Αυτά είναι τα καλά του να σε γνωρίζουν σε ένα μπαρ. Δεν χρειάζεται καν να μιλήσεις. Μετά από μερικές μπύρες, διατυπώθηκε ο παρακάτω διάλογος:

-Έλεν, αντέχεις;

-Ναι, άλλη μία μπύρα μπορώ!

-Δεν μπορείς!

-Όχι, μπορώ να πιω κι άλλη...

-Δεν θα την πεις, θα σε πιει!

-Μπορώ!

-Έλεν, πρέπει να φύγουμε.

-Το πορτοφόλι μου ξέρεις πού είναι...

-Μην ανησυχείς, τα κανόνισα.

-Άρα, τότε μπορούμε να ξεκινήσουμε απ'
την αρχή!

-Ποια αρχή; Έχεις φτάσει στο τέλος, το
τερμάτισες, δεν μπορείς άλλο!

-Μπορώ!

-Δεν μπορείς!

-Μπορώ!

-Ωραία, αφού μπορείς πες μου ποιος είναι
ο πιο ωραίος εδώ μέσα!

-Όλοι τρελοί μου φαίνονται.

-Εντάξει, τότε με έπεισες, συνεχίζουμε!

Κάπως έτσι και σήμερα.

26/04/2020

Τεσσαρακοστή έβδομη μέρα στο σπίτι.

Κι όλο κοιτούσα την ντουλάπα κι όλο έλεγα θα την τακτοποιήσω. Και σήμερα έγινε αυτό που ανέβαλα όλη τη βδομάδα. Μάζεψα τα χειμερινά, κατέβασα τα ανοιξιάτικα, τα καλοκαιρινά. Κι η διάθεσή μου έφτιαξε, αμέσως.

Εντάξει, δεν φοριούνται τώρα όλα όλα, αλλά όταν θα λήξει η καραντίνα, τότε ναι, σίγουρα!

Μόνο τα αμπιγέ δεν έκανα. Αυτά κι αν είναι πεταμένα λεφτά. Όλα φορεμένα από μια φορά. Γιατί εντάξει, σκίζομαι να τρέχω και στις επίσημες κοινωνικές εκδηλώσεις...

Και έτσι όπως τακτοποιούσα τα ρούχα, βρήκα μία μπλούζα που έμοιαζε με πεταλούδα. Κεντημένη ολόκληρη με παγιέτα ασημί και μπλε που στο φως φαίνεται μοβ και λίγο πράσινη.

Δώρο. Μου την είχαν φέρει από ένα ταξίδι στην Αίγυπτο. Δεν θυμάμαι να τη φόρεσα.

Και τώρα σκέφτομαι...

Να εγκαινιάζα τη λήξη της καραντίνας με αυτήν την μπλούζα;

Το μόνο που με σταματά είναι μήπως με πιάσει καμιά απόχη και μπω σε κάποια ιδιωτική συλλογή και τζάμπα τόση χαρά.

Πάλι αιχμάλωτη και μάλιστα ταριχευμένη!

27/04/2020

Τεσσαρακοστή όγδοη μέρα στο σπίτι.

Σκηνικό πρώτο

Εύπνησα αρκετά νωρίς. Σήμερα έπρεπε να βάψω τα μαλλιά μου. Αρκετά πια με αυτήν τη ρίζα. Δεν μπορούσα να τη βλέπω άλλο. Το κακό ήταν ότι την προηγούμενη φορά τα είχα βάψει στο κομμωτήριο κι έτσι η μισή βαφή που είχα ούτε θα έφτανε ούτε θα ήταν ίδια. Τέλη Μαρτίου ήταν που είχα αγχωθεί και είχα προνοήσει για αυτό. Γράφω φυλλάδα, παίρνω αμάξι και γυρίζω όλα τα super market μέχρι να βρω μία που να είναι κοντά στο πορτοκαλί. Στον δρόμο με σταμάτησαν οι μπάτσοι:

-Γεια σας, την ταυτότητά σας παρακαλώ,
και τη δήλωση μετακίνησή σας!

-Γεια σας, καλά είστε; Να ανοίξω την
τσάντα μου και θα σας τα δώσω!

-Μα έχουν περάσει τρεισήμισι ώρες από
τότε, ακόμα δεν ψωνίσατε;

-Να σας πω κάτι; Δείτε τα φρούδια μου!
Βλέπετε τι χρώμα έχουν;

-Τι δουλειά έχουν τα φρούδια σας με τις
ώρες που λείπετε, δεν μπορώ να
καταλάβω...

-Αν μακρύνουν τα μαλλιά μου, θα έχουν
ίδιο χρώμα με τα φρούδια μου!

-Πάλι δεν σας καταλαβαίνω!

-Έχω γυρίσει όλα τα super και ψάχνω να βρω βαφή! Δεν υπάρχει κάτι κοντά στο πορτοκαλί!

Είδαν την τρέλα στο μάτι μου και με άφησαν να φύγω. Τελικά, βρήκα μία βαφή. Σήμερα τη δοκίμασα για πρώτη φορά. Βγήκαν λίγο πιο κόκκινα, λίγο πιο βυσσινιά. Τα χτένισα κιόλας. Βγήκα για περπάτημα. Με έπιασε βροχή. Με ή χωρίς καραντίνα, όποτε έκανα μαλλιά ή πήγαινα κομμωτήριο, χρόνια τώρα πάντα έβρεχε. Γύρισα σπίτι.

Σκηνικό δεύτερο

Σταμάτησε η βροχή. Παίρνω το αυτοκίνητο. Θα έκανα μία βόλτα με αυτό. Μέρες είχα να το κουνήσω. Πού να

πήγαινα; Λέω θα πάω στον Αη-Λια. Ξεκινώ να ανεβαίνω την απότομη ανηφόρα με πρώτη. Μετά από λίγο έρχεται ένα τζιπ περιπολικό. Σχεδόν με κολλάει. Βρίσκω ένα πλάτωμα, σταματάω. Έρχεται από δίπλα μου. Κατεβάζει ο ένας μπάτσος το παράθυρο και με ένα τεράστιο χαμόγελο μου λέει:

-Μην μου πείτε ότι πάτε για προμήθεια τροφίμων εδώ πάνω!

-Όχι, όχι για σωματική άσκηση!

-Έτσι πάτε εσείς για σωματική άσκηση;

-Ναι, πώς να πάω;

-Και γιατί πήρατε το αυτοκίνητό σας μέχρι εδώ;

-Ε, ήθελα να το ανεβάσω, να κατέβω μέχρι κάτω και μετά να ανέβω να το πάρω.

-Ταυτότητα και δήλωση μετακίνησης έχετε;

-Ναι!

-Ωραία, απολαύστε τη βόλτα σας!

Φεύγει το τζιπ το περιπολικό, κατεβαίνω και γω απ' το αμάξι. Θα έκανα τον γύρο από την εκκλησία και μετά από εκεί θα κατέβαινα μέχρι κάτω και θα ανέβαινα. Προχωράω και μετά από λίγο τους πετυχαίνω πάλι.

-Α, φοράτε και αρβυλάκια και αθλητικό παντελόνι, έχετε μάλιστα και σακίδιο! Οντως για άθληση βγήκατε!

-Ε, αφού σας το είπα! Θα κατέβω και θα ανέβω πάλι!

-Καλά, αν δεν βγάλετε την ανηφόρα ξέρετε το τηλέφωνο ένα, μηδέν, μηδέν!

-Θα βάλω τα δυνατά μου!

Στατιστικά τις περισσότερες φορές που βγήκα, με σταμάτησαν. Έχω κάτι τραβηχτικό, δεν εξηγείται αλλιώς!

28/04/2020

Τεσσαρακοστή ένατη μέρα στο σπίτι.

Αγόρασα το πρώτο μου τσιμπιδάκι για τα φρύδια. Για κάθε τρίχα που θα τραβάω, θα λέω· να βγω ή να μην βγω;

29/04/2020

Πεντηκοστή μέρα στο σπίτι.

Και ενώ επεξεργάζομαι το νέο μου φονικό όπλο- τσιμπιδάκι για τα φρύδια-με παίρνει μία καλή μου φίλη τηλέφωνο.

-Το διάβασα αυτό που έγραψες! Μην τυχόν... Υπομονή σε λίγες μέρες ανοίγουν τα κέντρα αισθητικής. Όλες αυτό περιμένουμε!

Και με αφετηρία τα φρύδια και τα τσιμπιδάκια, θυμηθήκαμε δύο ιστορίες που πήγαιναν κάπως έτσι.

Ιστορία πρώτη

Βρισκόμαστε στο 2011. Η φίλη μου αυτή είχε πάθει ένα ατύχημα σε έναν αγώνα Το

πόδι της τσραπατσαρίστηκε, οπότε για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα φορούσε μπότα νάρθηκα και είχε και πατερίτσες.

Για να βγούμε κάναμε ολόκληρα σχέδια. Πώς θα πάμε να την παραλάβουμε με το αυτοκίνητο, πώς θα τη βοηθήσουμε να βγει, σε ποια μαγαζιά θα πίναμε καφέ, κάπου που να μπορούμε να σταματήσουμε μπροστά στην είσοδο, κάπου που να μην έχει σκαλιά.

Ήτανε και πεισματάρα. Και περήφανη. Δεν ήθελε καμιά βοήθεια και πάντα έβγαινε πολύ περιποιημένη. Έλεγε· τη βλέπετε την μπότα; Τις βλέπετε τις πατερίτσες; Δεν τις βλέπετε! Και ξέρετε γιατί δεν τις βλέπετε; Γιατί δεν αφήνω τον

εαυτό μου! Δεν θα με πάρει εμένα από κάτω όλο αυτό!

Και πραγματικά δεν την είχε πάρει καθόλου από κάτω-έτσι έδειχνε τουλάχιστον. Μετρούσε τις μέρες μέχρι να τα πετάξει.

Η μόνη ωστόσο, ασυμφωνία-αν θέλετε- στην όλη εμφάνιση ήταν που κρατούσε αντί για τσάντα μια σακούλα φαρμακείου. Όλο εκείνο το διάστημα αντί για τσάντα, μια οποιαδήποτε τσάντα από τις τόσες φθηνές, ακριβές και πανάκριβες που είχε στην ντουλάπα της και δεν ήταν λίγες, έπαιρνε τη σακούλα φαρμακείου. Έριχνε μέσα κλειδιά, κινητό, πορτοφόλι μικρό, άρωμα, κραγιόν και την τρόμπα για την μπότα.

Είχε κολλήσει. Γυρνούσε στο σπίτι, την κρεμούσε στον καλόγερο και πάλι την επόμενη τη σακούλα φαρμακείου έπαιρνε. Της λέγαμε σε παρακαλούμε ποια τσάντα θέλεις, θα στην πάρουμε εμείς δώρο. Δεν θέλω καμία τσάντα.

Θέλω την τσάντα που κρατούσα μια μέρα πριν το ατύχημα. Και ξέρω πού είναι, στο σπίτι σου είναι! Κι όλο έλεγε στην άλλη μας φίλη να ψάξει στο σπίτι της και να της φέρει την τσάντα. Κι όλο εκείνη έλεγε, δεν τη βρίσκω. Ψάχνω, ψάχνω δεν είναι πουθενά!

Η τσάντα ήταν κάτω από τα πολλά μαξιλάρια του καναπέ. Την είχαμε

καταπλακώσει, όταν βλέπαμε ταινία μια μέρα πριν το ατύχημα.

Ιστορία δεύτερη

Βρισκόμαστε πάλι στο 2011. Είναι χειμώνας. Έχει ρίξει πολύ χιόνι και το έχει παγώσει κιόλας. Τα αυτοκίνητα δεν μπορούμε να τα βγάλουμε από το γκαράζ και έτσι το μόνο μέσο για να μετακινηθούμε είναι τα πόδια ή το ταξί.

Επειδή μέναμε εκ διαμέτρου αντίθετα δώσαμε ραντεβού στην Τσόντζα, τότε που ακόμα η πιάτσα των ταξί βρισκόταν εκεί και δεν είχε μεταφερθεί στην Ιπποκράτους.

Εγώ καθότι κρουλιάρα είχα τυλιχτεί σαν γιαπράκι-κοινώς είχα φασκιωθεί. Φορούσα ένα σκουφί, ένα κασκόλ λαιμού, ένα διπλό μπουφάν σκουρόχρωμο και τεραστίων διαστάσεων, ένα φαρδύ χειμωνιάτικο παντελόني και κάτι παλιά αρβυλάκια.

Φτάνω πρώτη και μετά από λίγο τη βλέπω να έρχεται κι αυτή. Κοντοστέκεται και δεν πλησιάζει.

Κουνάω το χέρι να τη χαιρετήσω, τη βλέπω να κοιτάζει δεξιά κι αριστερά.

Βγάζει το κινητό της να με πάρει τηλέφωνο. Εντωμεταξύ, εγώ πού να το ακούσω εκεί που ήταν, τα ρούχα λειτουργούσαν και ηχομονωτικά.

Ξανακουνάω το χέρι, πάλι δεν ανταποκρίνεται. Ε, τότε παίρνω την απόφαση να την πλησιάσω. Κάνω λίγη ώρα να διασχίσω το κομμάτι πάγου που μας χώριζε και όταν βρεθήκαμε σχεδόν πρόσωπο με πρόσωπο μέσα στη μαυρίλα της νύχτας τρομάζει και λέει:

-Μαρή, με τρόμαξες! Πώς κατέβηκες έτσι; Ρε, λες και ήρθες, δεν ξέρω και γω από πού ήρθες! Δεν ντράπηκες που διέσχισες όλη την πλατεία και όλα τα μαγαζιά έτσι; Εγώ δεν σε κυκλοφορώ μέχρι να λιώσουν οι πάγοι!

30/04/2020

Πεντηκοστή πρώτη μέρα στο σπίτι.

Σήμερα θα ξυπνούσα με έναν μικρό πονοκέφαλο. Χθες το βράδυ θα γιορτάζαμε τα γενέθλια μιας καλής φίλης. Θα δηλώναμε ότι θα πηγαίναμε για σωματική άθληση. Μέσα στα σακίδιά μας θα κουβαλούσαμε πίτσες, γλυκά και ποτά.

Θα φτάναμε σπίτι της. Θα χτυπούσαμε το κουδούνι και αυτή θα μας άνοιγε. Θα τσίριζε από τη χαρά της και θα τραβούσε βίντεο με το κινητό. Θα το ξαναβλέπαμε του χρόνου την ίδια μέρα. Θα βγάζαμε παπούτσια, θα βάζαμε παντόφλες, θα φορούσαμε πιτζάμες. Θα πιάναμε από μια θέση στον καναπέ και σε πιάτα γενεθλίων θα τρώγαμε όση πίτσα αντέχαμε.

Θα βάζαμε μουσική και θα χορεύαμε τάνγκο, μπατσάτα, ντεσπασίτο κι άλλα

καινούρια που εγώ δεν θα ΄ξερα. Θα βγαίναμε και λίγο στο μπαλκόνι. Θα απλώναμε τα χέρια έξω από τα κάγκελα να πέσουν οι σταγόνες της βροχής στη χούφτα μας και θα λέγαμε· τι καλά! Κάποιοι θα περνούσαν από κάτω και θα σήκωναν το βλέμμα. Ίσως θα χαιρετιόμασταν και θα λέγαμε καλή λευτεριά.

Θα μπαίναμε ξανά μέσα στο σπίτι και θα συζητούσαμε ό,τι μας βάραινε και ό,τι μας ευχαριστούσε. Και όταν η ώρα για την τούρτα θα ΄χε φτάσει, θα ανοίγαμε και μια σαμπάνια. Θα τσουγκρίζαμε και θα ψιθυρίζαμε η μία στην άλλη ευχές. Μετά θα τρώγαμε από δύο κομμάτια και λίγο πριν τις δώδεκα σαν τις Σταχτοπούτες θα γυρνούσαμε σπίτι κουβαλώντας από μια

σακούλα φάρμακα. Έτσι, θα γιορτάζαμε γενέθλια καραντίνας, αν δεν φοβόμασταν, αν δεν έπρεπε να μείνουμε σπίτι. Τα μεταφέραμε για τον επόμενο μήνα.

Πεντηκοστή πρώτη μέρα στο σπίτι.

Εύπνησα με ένα σπυρί που τσούζει. Όταν βγαίνει αυτό το σπυρί θυμάμαι πόσα έχω να γράψω και σφίγγεται η κοιλιά μου. Αγχώνομαι.

Ο χρόνος μου τελειώνει...

01/05/2020

Πεντηκοστή δεύτερη μέρα σπίτι.

Πρωτομαγιά στο σπίτι, και 'γω αμετάκλητη στο πρόγραμμά μου.

Απεργοσπάστης στον ίδιο μου τον εαυτό μου. Το μόνο δώρο μια βόλτα μέχρι τον Ξενία.

Ο Ξενίας ήταν κάποτε το πιο όμορφο ξενοδοχείο της πόλης, το πιο ωραίο καφέ. Τώρα στέκει μόνο το κουφάρι του για να θυμίζει τις σοκολάτες βιενουά και τις κομπόστες ροδάκινο, το χυμό και το τοστ ανάμεικτο, τη βαλσαμωμένη αλεπού στις έσω σκάλες, τις κουκουνάρες στις έξω, τα χιόνια και τον ήλιο στο παράθυρο.

Μέσα στο κουφάρι του σήμερα ακούγονταν δυνατές φωνές. Τόσες που άλλη φορά δεν είχα ακούσει. Μόνο κάτι ψιθυρίσματα βραδινά-δεν ξέρω. Και η στέγη γεμάτη κρεμάμενα πόδια ήταν. Οχτώ, δέκα, δώδεκα, μπορεί και παραπάνω.

Γύρω γύρω τα σπαθάκια είχαν ήδη φυτρώσει. Κυρίως άσπρα. Χρόνια πιο πριν φύτρωναν και μοβ, πολλά μοβ. Στη γιορτή μου πήγαινα και μάζευα μια αγκαλιά από δαύτα. Γέμιζα τα βάζα του σπιτιού κι ύστερα έτρωγα μιλφέι. Μιας και το κλίμα έχει αλλάξει φυτρώνουν νωρίτερα. Τέλη Μαΐου δεν υπάρχουν πια.

Στον δρόμο συνάντησα αρκετούς περιπατητές. Από τους τόσους μόνο ένας μου τράβηξε την προσοχή λόγω του ιδιαίτερου της συμπεριφοράς του. Θα 'ταν δεν θα 'ταν πενήντα, πενηνταπέντε. Είχε ένα λιανό λυκόσκυλο και όλο έπαιζε με το λουρί. Το τύλιγε στο χέρι του, το ξετύλιγε, το κουνούσε σαν κύμα πέρα δώθε, έκανε σκοινάκι, το περνούσε κάτω από τα πόδια του σκύλου, πάνω από το κεφάλι του

Ελένη Γκόρα

σκύλου. Περπατούσε σιγά. Περπατούσε γρήγορα. Κοντοστεκόταν.

Λουριά στην καραντίνα, λουριά και στα μυαλά.

Μάζεψα και κάτι χορτάρια. Έφτιαξα ένα μικρό στεφάνι, το κρέμασα στην καγκελόπορτα για το καλό και κλείστηκα και πάλι στο κελί μου.

Καλό μήνα!

02/05/2020

Πεντηκοστή τρίτη μέρα στο σπίτι.

Αρχίζω να νιώθω όλο και πιο κοντά στην τρίτη ηλικία.

Ακολουθώ σχεδόν ευλαβικά ένα σταθερό πρόγραμμα και όταν παρεκκλίνω από αυτό νευριάζω.

Θυμάμαι ιστορίες παλιές έως και παμπάλαιες, γιορτάζω μέσα, ονειρεύομαι πάρτι, βάφω μαλλιά, παίρνω τα βουνά, τακτοποιώ ντουλάπες, πίνω μπύρες στο κελί, περνάω από το κέντρο μια φορά το μήνα, χαλάω ιστοσελίδες λες και δεν ξέρω να τις χειρίζομαι, μιλάω με βιντεοκάμερα, παρακολουθώ το πέταγμα των πουλιών, αναπολώ τα ξέφρενα νιάτα μου, βλέπω θάλασσες και βιβλιοθήκες, αγχώνομαι να κάτσω να γράψω λες και είναι να δώσω εξετάσεις αύριο και να κοπώ, δίνω αίμα και μετά γυρεύω ήλιο και συκώτι, διαβάζω σκονισμένα βιβλία, ανησυχώ για παλιούς μου μαθητές-που παίζει και να με έχουν

ξεχάσει, πηγαίνω στο super market και με σταματάνε για έλεγχο, τριγυρνάω γύρω από το σπίτι και ξεμακραίνω μέχρι τον Ξενία με μάσκα και με γάντια, κάνω ηλεκτρονικές παραγγελίες, βράζω τσάι, συναντιέμαι με φίλες στα παγκάκια εκκλησίας και ένα ντρόουν πετάει πάνω από το κεφάλια μας, βγάζω ερευνάκι που προσγειώνεται ανώμαλα, προτείνω δημιουργικές δραστηριότητες, κάνω πιο φιλόξενη τη σελίδα μου, ξεκινάω ελλειπτικό, υποδέχομαι τη μαμά μου από την κλινική, κλείνει η δουλειά μου, ζορίζομαι που αλλιώς τα είχα κανονίσει και αλλιώς μου ήρθαν!

Σχεδόν απίστευτο.

03/05/2020

Πεντηκοστή τέταρτη μέρα στο σπίτι.

Ο απολογισμός της καραντίνας σε αριθμούς :

1 δουλειά που έκλεισε με κρατική εντολή

1 χειρουργείο

1 φιάλη αίμα

2 μετακινήσεις στο φαρμακείο

3 επιθυμίες

+5 κιλά από 63,5 σε 68,5

5 μεγαλύτεροι περίπατοι, 3 έλεγχοι

6 έξοδοι στο super market μάρκετ, 4 έλεγχοι

8 ώρες διαβάσματος και γραψίματος διαβαθμισμένης απόδοσης και ποιότητας την ημέρα με 10 συνολικά διαλείμματα

12 προτεινόμενες δημιουργικές
δραστηριότητες

40 φιλοξενούμενα κείμενα στη σελίδα μου

60 λεπτά ελλειπτικό την ημέρα

68 απαντήσεις στο ερευνάκι μου

561 σελίδες τουτέστιν 112.736 λέξεις (δεν
ξέρω πόσες θα μείνουν στο τέλος)

και συνεχίζω...

Από αύριο λίγο καλύτερα!

Ένα πράγμα με ανησυχεί· τι θα κάνω το
καλοκαίρι κάμπινγκ, ξενοδοχείο, δωμάτιο,
τι;

Καλό καλοκαίρι με υγεία!

Υ.Γ. Δεν θυμάμαι να είχα γράψει ποτέ
ξανά τα τακτικά αριθμητικά επίθετα!

Κοζάνη, 2020

μέρες καραντίνας

22/04/2020

Τεσσαρακοστή τρίτη μέρα στο σπίτι.

Αν το ήξερα,
θα είχα φορέσει αυτά που κρατούσα στην
ντουλάπα με το καρτελάκι
θα είχα πει αυτά που ήθελα να πω
θα είχα βγει για φαγητό
θα είχα πει ένα μπουκάλι κόκκινο ξηρό
κρασί
θα είχα πηδηχτεί στην τουαλέτα σαν να
μην υπήρχε αύριο
Αν το ήξερα,
θα είχα ζήσει μια μέρα, όπως την ήθελα.

etnigkora.gr

ISBN: 978-618-84899-0-5